

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **S. M.**

zastoupený Mgr. Ladislavem Preclíkem, advokátem
Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti

žalovanému: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice, IČ
00212423**

nám. Míru 55, 507 11 Valdice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. června 2020, č. j. VS-113362-3/ČJ-2020-802232-KŘ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 2. 7. 2020 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2020, č. j. VS-113362-3/ČJ-2020-802232-KŘ. Tímto byla v souladu s § 60 odst. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „řád výkonu trestu odnětí svobody“) zamítnuta stížnost proti rozhodnutí speciálního pedagoga ze dne 16. 6. 2020, kterým byl žalobci dle § 46 odst. 1, 2 a 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“) uložen nepodmíněný kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 3 dny.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce úvodem namítl, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu a rozhodnutí o stížnosti nemají náležitosti ukládané ustanovením § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V záhlaví rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je uvedeno „Valdice věznice“. Ta je však dle § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb., o vězeňské a justiční strážci České republiky (dále jen „zákon o vězeňské a justiční strážci“) pouze organizační jednotkou Vězeňské služby České republiky, nemá právní subjektivitu a není správním orgánem oprávněným vydat rozhodnutí. Správním orgánem je dle § 1 odst. 3 citovaného zákona Vězeňská služba České republiky, která však nebyla v rozhodnutí označena. S ohledem na vydání rozhodnutí nepříslušným subjektem jsou obě nicotná.
3. Odsouzený P. K. nechal do svého seznamu blízkých osob zapsat L. Č. jako svou tetu. V § 22 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) však osoba označená jako „teta“ ve výčtu osob blízkých obsažena není. Je to tedy žalovaný, kdo porušil zákon.
4. Žalobce dále sdělil, že telefonní číslo nemohlo patřit osobě jiného odsouzeného, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, když žádný z odsouzených nemá své telefonní číslo. To může patřit pouze jiné civilní osobě, což nevylučuje, že původně patřila SIM karta L. Č.. Paní Ch., užívající uvedené telefonní číslo je kamarádkou žalobce, přičemž jako taková je dle nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2018, sp. zn. II. ÚS 955/18, osobou blízkou. Žalovaný odmítl paní Ch. před vydáním uvedeného nálezu zapsat mezi povolené kontakty. Toto pochybení po vydání nálezu nenapravil.
5. Žalobce v souladu s § 18 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody použil telefon pro kontakt s osobou blízkou a pro tento účel použil telefon určený věznicí. Přístupový kód odsouzeného K. použil žalobce s jeho vědomím, nejedná se proto o zneužití přístupového kódu. Dva odsouzení mohou telefonovat s jednou ženou, kdy pro jednoho je sestrou a pro druhého manželkou, a mohou si půjčovat sluchátko. Dle názoru žalobce oba hovoří s osobou blízkou a nejedná se proto o kázeňský přestupek dle § 28 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Kázeňského přestupku se mohl dopustit pouze odsouzený Kováč.
6. Žalobci byl v jiné věci uložen dne 18. 2. 2020 kázeňský trest. Předmětný kázeňský přestupek měl žalobce spáchat od 13. 1. 2020, tedy dříve, než bylo zahájeno řízení o jiném přestupku. Oba přestupky tak měly být projednány ve společném řízení a měl být uložen jediný kázeňský trest.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. K tvrzení žalobce zpochybňujícímu formální stránku vydaných rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je zpracováno na formuláři stanoveném nařízením generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 36/2014, o

kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení generálního ředitele č. 36/2014“) a splňuje potřebné náležitosti. Rozhodnutí o stížnosti je zpracováno na samostatné příloze, neboť vzhledem k jeho obsáhlosti nebylo možné jej vepsat do stanoveného tiskopisu. Rozhodnutí jsou opatřena číslem jednacím ve stanoveném formátu a splňují zároveň všechny náležitosti stanovené zákonem o výkonu trestu odnětí svobody a řádem výkonu trestu odnětí svobody.

8. Žalovaný dále konstatoval, že námitky uvedené v žalobě jsou obdobné těm, které byly uvedeny ve stížnosti a které již byly náležitě vypořádány. Námitka žalobce, že předmětné telefonní číslo používala paní Ch., byla vyvrácena v napadeném rozhodnutí. K námitce, že přístupový kód byl použit s vědomím odsouzeného K., proto se nejednalo o kázeňský přestupek, žalovaný sdělil, že se jedná o individuální kód, který je přidělený konkrétnímu odsouzenému. Jeho zneužití jiným odsouzeným je v rozporu s podmínkami použití telefonních automatů, se kterými byl žalobce seznámen. I tato námitka byla dostatečně vyvrácena již v napadeném rozhodnutí.
9. Co do námítky žalobce, že přestupku se dopustil pouze odsouzený K., žalovaný uvedl, že z provedeného šetření a důkazních prostředků vyplývá, že přestupku se dopustili oba odsouzení, přičemž s K. bylo vedeno samostatné řízení. Dle žalovaného je nepochybné, že žalobce svým jednáním porušil povinnosti odsouzeného stanovené v § 28 odst. 3 písm. a) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, kterým je zakázáno navazovat styky s jinými osobami v rozporu s uvedeným zákonem nebo s pokynem vydaným na základě tohoto zákona. Pravidla pro telefonování odsouzených jsou upravena v § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a v § 25 řádu výkonu trestu odnětí svobody, kde je i stanoveno, s jakými osobami lze udržovat telefonní kontakt i oprávnění Vězeňské služby seznamovat se prostřednictvím odposlechů s telefonáty a pořizovat jejich záznam. Použití přístupových kódů jiných odsouzených je v hrubém rozporu s účelem výkonu trestu, neboť se odsouzení takto snaží ztížit nebo znemožnit kontroly obsahu telefonních hovorů.
10. Žalovaný má za to, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobci bylo vydáno v souladu s právními předpisy, vychází ze zjištění skutečného stavu věci a obsahuje vedle formálních náležitostí i výrokovou část, odůvodnění a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí stížnost a proti rozhodnutí o stížnosti podat žalobu k soudu. Odůvodnění rozhodnutí obsahuje shrnutí zjištěných skutečností odůvodňujících výrok, je objektivně odůvodněno, přičemž jsou uvedeny i podkladové skutečnosti a důkazy, úvahy při jejich hodnocení, vypořádání s námitkami a stručné odůvodnění druhu a výše uloženého kázeňského trestu vzhledem k dosavadnímu chování žalobce po dobu výkonu trestu. Při ukládání kázeňského trestu bylo zohledněno dosavadní chování žalobce, způsob spáchání kázeňského přestupku a jeho závažnost.
11. Z výše uvedeného je dle žalovaného patrné, že řízení bylo vedeno v souladu s příslušnými právními a vnitřními předpisy. Dále poukázal na specifičnost rozhodnutí o kázeňských trestech dle zákona o výkonu trestu odnětí svobody a má za to, že v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat stanovený pořádek, kázeň a bezpečnost ve věznici v reálném čase. Proto na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 5. 2019, č. j. 30 A 25/2019-57, bod 18). Napadené rozhodnutí obsahuje dostatečně přesnou specifikaci

rozhodujícího orgánu i odsouzeného, popis skutku, výrokovou část, odůvodnění, závěr o porušení konkrétní právní normy vymezeným skutkem a poučení o opravných prostředcích, datum a podpis. Rovněž z rozhodnutí o stížnosti je dostatečně seznatelné, kdo, kdy, proč a jakým způsobem rozhodl.

12. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Replika žalobce

13. Žalobce se v replice neztotožnil s tvrzením žalovaného, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je zpracováno na formuláři stanoveném nařízením generálního ředitele č. 36/2014. Má za to, že dotčená rozhodnutí náležitosti rozhodnutí správního orgánu nemají. Dle § 69 odst. 1 správního řádu platí, že: „*V písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*“
14. Napadené prvostupňové rozhodnutí však tyto náležitosti nemá, když uvedené označení Valdice/Věznice není označením správního orgánu, jelikož tato je pouze organizační jednotkou a nemá právní osobnost.
15. Součástí výroku rozhodnutí musí být dle § 68 odst. 2 správního řádu označení hlavních účastníků řízení v souladu s § 27 odst. 1 citovaného zákona. Účastníci musí být uvedeni přímo ve výroku rozhodnutí a to s uvedením jejich jména, příjmení, data narození a místa trvalého pobytu. Identifikaci žalobce neobsahuje rozhodnutí o stížnosti vůbec a nesplňuje tak náležitosti rozhodnutí správního orgánu. Správné a řádné označení správního orgánu je pak jednou ze zásadních náležitostí, které musí správní rozhodnutí obsahovat, neboť označení dokládá, že ve věci rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán. Rozhodnutí postrádající základní náležitosti je nepřezkoumatelným. Zároveň však žalobce připustil, že některé chybějící náležitosti (např. datum, podpis oprávněné úřední osoby nebo otisk úředního razítka) není dle judikatury zpravidla podstatnou vadou, nezpůsobuje-li pochybnost o pravé podstatě a druhu písemnosti. Zároveň je třeba dodat, že rozhodnutí o stížnosti je vyhotoveno pouze jako příloha k určitému číslu jednacímu a neobsahuje ani označení správního orgánu ani identifikaci účastníků. V tomto rozhodnutí je pouze podpis osoby, která stížnost vyřídila. Rozhodnutí o stížnosti tedy dle žalobce nesplňuje náležitosti stanovené § 69 odst. 1 a 2 správního řádu.
16. Odkaz žalovaného na formulář obsažený v nařízení generálního ředitele č. 36/2014 je dle žalobce nepodstatný, neboť tento nenaplnuje potřebné náležitosti stanovené správním řádem. Je na správním orgánu, aby dodržel veškeré zákonné náležitosti rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Věc rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

18. Z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 16. 6. 2020, č. j. VS-113362-3/ČJ-2020-802232-KŘ, je zřejmé, že z doznání P. K. bylo zjištěno, že tento odsouzený vědomě a úmyslně poskytl žalobci své přístupové údaje ke zneužívání systému BV fon, když si nechal do seznamu osob blízkých zapsat L. Č. jako svou tetu, přičemž toto telefonní číslo patřilo osobě jiného odsouzeného a nejednalo se tak o povolený kontakt, který si nechal zapsat na žádost žalobce. Ten si následně telefonoval s osobou uvedenou pod tímto telefonním číslem, přičemž ji neměl evidovanou v seznamu. Tímto jednáním žalobce dle názoru žalovaného porušil základní povinnosti odsouzeného charakterizované v § 28 odst. 3 písm. a) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, kterým je stanoveno, že odsouzeným je zakázáno navazovat styky s jinými osobami v rozporu s tímto zákonem nebo s pokynem vydaným na základě tohoto zákona. Dle § 46 odst. 2 a 3 písm. g) citovaného zákona byl žalobci uložen nepodmíněný trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 3 dny. Proti tomuto rozhodnutí byla podána stížnost, která byla dne 23. 6. 2020 zamítnuta.
19. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek za důvodnou.
20. K námitce nenaplnění náležitostí, které pro rozhodnutí ukládá správní řád, odkazuje krajský soud na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, kde bylo konstatováno, že: *„na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.“* V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je dle názoru krajského soudu zcela dostatečně identifikován jak subjekt, který rozhodnutí vydal, tak i odsouzený, kterému byl uložen kázeňský trest. Uvedené rozhodnutí rovněž obsahuje výrokovou část, popis skutku, závěr o porušení konkrétní právní normy, poučení o oprávněm prostředku, datum a podpis. S ohledem na výše uvedené lze proto uzavřít, že tento žalobní bod nelze považovat za důvodný. Stejný závěr platí i ve vztahu k rozhodnutí o stížnosti, ze kterého je zřejmé, že náleží k formuláři rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. I toto je pak opatřeno datem vydání a podpisem oprávněné osoby.
21. Co do námítky nedostatku oprávnění k vydání rozhodnutí krajský soud poukazuje na § 51 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, dle kterého: *„Kázeňskou pravomoc nad odsouzenými vykonávají generální ředitel Vězeňské služby a ředitelé věznic. Jiní zaměstnanci Vězeňské služby mohou kázeňskou pravomoc vykonávat, pokud k tomu byli zmocněni generálním ředitelem Vězeňské služby nebo s jeho souhlasem ředitelem věznice.“* Lze tedy dovodit, že nedošlo k pochybení, pokud bylo rozhodnuto nikoliv Vězeňskou službou, nýbrž určeným zaměstnancem jménem konkrétní věznice.
22. Dále žalobce namítl, že osoba označená jako „teta“ není obsažena ve výčtu § 22 odst. 1 občanského zákoníku, proto žalovaný pochybil, pokud takovou osobu uvedl do seznamu. K tomuto krajský soud odkazuje na § 22 odst. 1 věta druhá občanského zákoníku, dle které: *„jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pocítovala jako újmu vlastní.“* Judikaturou pak bylo dovozeno, že do této kategorie lze zařadit i tetu. Ani námitku, že paní Ch. měla být po vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2018, sp. zn. II. ÚS 955/18, dopsána mezi povolené kontakty, nepovažuje krajský soud za

relevantní. Jestliže se žalobce domníval, že po vydání zmíněného nálezu byly naplněny podmínky pro zapsání paní Ch. mezi povolené kontakty, bylo na něm, aby podal novou žádost k příslušnému orgánu Vězeňské služby.

23. Za důvodné neshledal krajský soud ani tvrzení žalobce, že se nejedná o zneužití přístupového kódu jiného odsouzeného, pokud tento o použití kódu věděl. K tomuto krajský soud ve shodě s vyjádřením žalovaného k žalobě uvádí, že přístupový kód je individuální a nepřenositelný. Individualita je zřejmá jak z nutnosti žádat o povolení zařazení daného kontaktu do seznamu, tak i z nutnosti zadávání PIN kódu. Zároveň žalobce uvedl, že přestupku se dopustil pouze odsouzený K.. S tímto tvrzením se krajský soud nemohl ztotožnit, neboť z kázeňského spisu je zřejmé, že žalobce porušil povinnosti stanovené zákonem o výkonu trestu odnětí svobody. Vina odsouzeného Kováče byla dle vyjádření žalovaného posuzována v samostatném řízení, které není předmětem tohoto soudního přezkumu.
24. Ani poslední žalobní bod, kterým žalobce namítal, že mělo být vedeno společné řízení spolu s řízením o jiném jeho přestupku, nepovažuje krajský soud za důvodný. Ze správního spisu je zřejmé, že nezákonné jednání v projednávané věci trvalo do 6. 4. 2020, přičemž téhož dne byl učiněn první úkon ve věci (podání vysvětlení odsouzeného K.). Řízení, které mělo být dle žalobce vedeno společně s projednávanou věcí, bylo pravomocně ukončeno dne 24. 2. 2020. Z uvedeného je tak patrné, že vedení společného řízení nebylo možné.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. dubna 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu